

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Михаил Ал. Малчев Въззивно гражданско дело № 20211100513895 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение № 20192263 от 30.09.2021 г., постановено по гр. д. № 65054/2020 г. на Софийски районен съд, 125-ти състав, е отхвърлен предявения от Министерство на вътрешните работи против И. Е. А. – Х., ЕГН:*****, иск за заплащане на сумата от 229,35 лева - общо получени от ответницата за период от 01.01.2016 г. до 30.06.2017 г., през който е назначавана за вещо лице по дела, като са й изплащани възнаграждения, с които се твърди, че ответницата се е обогатила неоснователно.

Решението е обжалвано изцяло от ищеца в първоинстанционното производство - Министерство на вътрешните работи, действащо чрез процесуалния си представител. Изложените доводи във въззивната жалба са за неправилност на решението. Поддържа се, че въз основа на неправилна преценка на събраните доказателства и неправилно приложение на материалния закон, районният съд е отхвърлил като недоказан и неоснователен предявения иск. Твърди се, че от събраните в производството пред районния съд доказателства се установява по категоричен начин фактическия състав на чл. 59 ЗЗД – ответникът за работата си като вещо лице реално получавал едновременно две възнаграждения - заплата от бюджета на МВР и възнаграждение като самоосигуряващо се лице - вещо лице. Съгласно чл. 60, ал. 3 ЗМВР и чл. 22, ал. 1 от Наредба № 2/2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица (Наредба № 2/2015г.), разходите за труд, режийни и консумативни разноси във връзка с експертизата следвало да се заплащат от възлагащия орган на МВР. Моли се решението да бъде отменено, като

предявеният иск бъде уважен и да се присъдят сторените пред двете инстанции съдебни разноски.

Ответникът по въззивната жалба - И. Е. А. – Х., е депозирал в законовоустановения срок отговор на въззивна жалба, действаща чрез процесуалния си представител. В него се излагат съображения за правилност и законосъобразност на решението на районния съд.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, намира следното по предмета на въззивното производство:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението.

При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

В случая с въззивната жалба е направено оплакване относно фактите и приложимото право, което очертава обхвата на въззивната проверка за правилност.

Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря. Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

За да постанови обжалваното съдебно решение, с което искът е отхвърлен, първоинстанционният съд е приел за доказано, че през процесния период И. Е. А. – Х. е била служител на НИК-МВР, както и че е получил като вещо лице описаните в исковата молба суми за главница в общ размер от 229,35 лева. **Също така е безспорно между страните, че тази сума представлява единствено сбор от възнаграждения, изплатени на ответника в качеството му на вещо лице за явяването му в съдебни заседания.** Обоснована е констатацията на районния съд, че Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 2/29.06.2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица (НВКВВЛ), с която е предвидено възнагражденията по чл. 21, ал. 1 от нея да се изплащат на Министерството, **няма обратно действие и не се разпростира върху възнаграждения, определени и изплатени преди влизането ѝ в сила (три дни след обнародването ѝ в ДВ, бр. 82 от 05.10.2018 г.).** Действалата до този момент редакция на нормата на чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ недвусмислено определя като платими в полза на МВР само разходите за труд, консумативи и режимните разноски. Самостоятелната уредба на възнаграждението за явяване в съдебно заседание в чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ, отделно от

възнаграждението за изготвяне на експертизата и покриване на разноските по същото, както и другите свързани с това разноски (чл. 19 и чл. 20 НВКВВЛ) демонстрира ясно, че законодателят до изменението на НВКВВЛ през 2018 г. не включва възнаграждението за явяване в съдебно заседание по чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ в рамките на разходите за труд, консумативи и режимни разноски, включително по смисъла на чл. 60, ал. 3 ЗМВР. Основателно в тази насока е заключението на районния съд, че в патримониума на ищеца не е възникнало право да получи процесните възнаграждения, съответно не е възможно в правната му сфера да е настъпило обедняване поради изплащането им на ответника, който напълно правомерно и на годно правно основание ги е получил.

Изложените правни аргументи от районния съд, въз основа на които е отхвърлил предявения иск, са законосъобразни, обосновани са при правилно прилагане на закона и след анализ на събраните по делото доказателства, поради което настоящият състав счита, че постановеното решение е правилно и следва да се потвърди.

Напълно неоснователни са възраженията на въззивника, обективирани във въззивната жалба. Действително спорът по делото се концентрира единствено до това, дали процесните суми е следвало да бъдат изплащани на Министерството или правото да ги получи е било на неговия служител И. Е. А. – Х.. На първо място следва да се отбележи, че евентуалното уважаване на процесния иск би предизвикало в действителност неоснователно обогатяване в полза на Министерството на вътрешните работи. Такъв ясно несправедлив резултат обрича на неоснователност предявения иск. Видно от писмо с изх. № 19вр-2595/08.06.2021 г. на МВР-НИК, за явяване в съдебно заседание служителите на НИК се командироваха без право на пътни, дневни и квартирни разходи от МВР. При това положение, ако и възнаграждението за явяване в съдебно заседание би следвало да се изплаща на МВР, то в такъв случай служителите - вещи лица явно ще бъдат изправени пред необходимостта да поемат за своя сметка явяването си пред съда, когато делото е отложено, което от гледна точка на справедливостта и житейската и правна логика е недопустимо. На следващо място за процесния период от 01.01.2016 г. до 30.06.2017 г., през който са заплатени процесните възнаграждения на И. Е. А. – Х. в качеството ѝ на вещо лице, действалата по това време редакция на чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ определя като дължими в полза на МВР единствено разходите за труд, консумативи и режимните разноски, като сред тях не подадат неслучайно възнаграждението за явяване в съдебно заседание. Последно се дължи на служителя на МВР, за разлика от възнаграждението за изготвяне на експертизата, както и другите свързани с нейното изготвяне разноски. Ето защо законодателят до изменението на НВКВВЛ през 2018 г. не е включвал възнаграждението за явяване в съдебно заседание по чл. 21, ал. 1 НВКВВЛ в рамките на разходите за труд, консумативи и режимни разноски, включително по смисъла на чл. 60, ал. 3 ЗМВР и процесните възнаграждения за явяване в съдебно заседание основателно са дължими и изплатени на И. Е. А. – Х.. Следва да бъде посочено освен това, че съдебната практика, на която се позовава въззивника, няма обвързващ и задължителен характер за настоящия съдебен състав, който не я споделя. Поради изложеното въззивният съд също намира за неустановени по категоричен начин на

всички предпоставки за уважаване на иска по чл. 59 ЗЗД, който правилно е отхвърлен от районния съд.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, пр. 1 ГПК следва да се потвърди изцяло.

По разностите във въззивното производство:

Въззиваемият на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. с чл. 273 ГПК има право да му бъдат присъдени сторените от него разноски, но доколкото такива не се претендират за въззивната инстанция, то съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Воден от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20192263 от 30.09.2021 г., постановено по гр. д. № 65054/2020 г. на Софийски районен съд, 125-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____